

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

02 iulie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Petru Ursache,

judecători – Ghenadie Nicolaev și Constantin Alerguș,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Ciuchitu Vitalie în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2014, în cauza penală privindu-l pe

Dimov Constantin Victor, născut la 18 octombrie 1977, originar din or. Cahul, fără înregistrarea domiciliului pe teritoriul Republicii Moldova.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 02.07.2012 – 27.03.2013;

Instanța de apel: 05.07.2013 – 18.02.2014;

Instanța de recurs: 03.06.2014 – 02.07.2014.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 27 martie 2013, Dimov C., a fost recunoscut vinovat și condamnat în temeiul art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu privarea de a exercita activități în domeniul organizării plecării persoanelor peste hotare pe un termen de 2 ani și cu executarea pedepsei principale în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond, *în fapt*, a constatat că, Dimov C. în perioada lunii mai 2012, aflându-se în mun. Chișinău, acționând de comun acord cu persoane neidentificate de organul de urmărire penală în scopul traficării lui Șchiopu N. peste hotarele Republicii Moldova, pentru exploatare sexuală comercială, abuzînd de poziția de vulnerabilitate a acesteia, care fiind într-o situație precară din punct de vedere al supraviețuirii sociale, nefiind angajată în câmpul muncii și neavînd careva surse de venit, întîlnindu-se cu Șchiopu N., în cadrul unei convorbiri pe care a avut-o la terasa unui bar din sectorul Ciocana, mun. Chișinău, a recrutat-o pe ultima în vederea practicării prostituției în Emiratele Arabe Unite, asigurînd-o că acolo va fi bine plătită pentru prestarea serviciilor de prostituată.

Ulterior, Dimov C., acționînd împreună și de comun acord cu o persoană nestabilă de către organul de urmărire penală, care la acel moment se afla în or. Dubai, EAU, cu acordul

lui Șchiopu N. de a practica prostituția în Emiratele Arabe Unite, a asigurat transportarea acesteia în EAU, suportând cheltuielile pentru perfectarea pașaportului național pe numele ei și procurându-i din contul persoanei nestabilite, biletul de călătorie la ruta aeriană Chișinău - București - Dubai, pentru data de 22.05.2012, precum și, a organizat perfectarea contractului de muncă pe numele lui Șchiopu N., necesar ultimei pentru intrarea și șederea pe teritoriul Emiratelor Arabe Unite.

La 22.05.2012, Dimov C. a instruit-o pe Șchiopu N. referitor la comportamentul pe care aceasta urmă să-l aibă în timpul trecerii controlului de frontieră, a transportat-o la Aeroportul Internațional Chișinău, de unde în continuare ea urma să se deplaseze în or. București apoi în or. Dubai, EAU.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, adică *recrutarea și transportarea unei persoane în scop de exploatare sexuală comercială, săvârșită prin abuz de poziția de vulnerabilitate, acțiuni săvârșite de mai multe persoane*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401- 402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către apărătorii Mîrzîncu A. și Ciuchitu V., în interesele inculpatului Dimov C. și de însuși inculpat, în care au solicitat casarea sentinței și recalificarea acțiunilor lui Dimov C. din art. 165 alin.(2), lit. d) Codul penal, în baza art. 220 alin.(1) Codul penal.

În motivarea apelurilor înaintate, apelanții au invocat că, instanța de fond neîntemeiat a constatat poziția de vulnerabilitate a cet. Șchiopu N. și a încadrat greșit acțiunile inculpatului în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, deoarece în acțiunile inculpatului lipsesc elementele constitutive ale acestei infracțiuni.

La fel, apărarea a considerat că, instanța de fond fără careva probe a constatat că Șchiopu N. a refuzat să fie recunoscută în calitate de parte vătămată, luînd ca bază numai spusele procurorului, neverificînd alte probe, or aceasta nu corespunde adevărului, deoarece la materialele cauzei nu este nici un refuz al martorului de a fi recunoscută în calitate de parte vătămată, mai mult ca atît, nu-i exclus faptul că Șchiopu N., la momentul înaintării învinuirii inculpatului în baza art. 165 alin. (2), lit. d) Cod penal, nici nu era în țară, deoarece pînă la condamnarea inculpatului în baza acestui articol, dînsa deja de cîteva ori fusese în or. Dubai pentru cîștig mai mare, iar în atare situație ea nu poate fi victimă a traficului de ființe umane.

Din aceste considerente, apărarea a menționat că acțiunile inculpatului urmează a fi recalificate în baza art.220 alin.(1) Codul penal, deoarece acesta a avut intenția înlesnirii practicării prostituției de către Șchiopu N., nu a traficării ei.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2014, apelurile declarate de apărătorii Mîrzîncu A. și Ciuchitu V., în interesele inculpatului și a inculpatului Dimov C., au fost respinse ca nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. În argumentarea deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că inculpatul Dimov C., cu toate că nu-și recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate în baza art. 165 alin.

(2), lit. d) Codul penal, vinovăția lui se dovedește integral prin probatoriu administrat, care a fost verificat prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității și care în coroborare demonstrează indubitabil că încadrarea juridică a faptelor incriminate acestuia corespunde componentei de infracțiune în baza art. 165 alin. (2), lit. d) Codul penal.

Instanța de apel a conchis că *de facto* inculpatul își recunoaște vina în comiterea infracțiunii, menționând că doar a îndemnat-o pe Șchiopu N. de a practica prostituția, iar aceste fapte urmează a fi calificate de instanțe în baza art. 220 alin.(1) Codul penal, însă instanța a apreciat declarațiile respective ca o tactică a apărării făcută în scopul de a se eschiva de răspundere penală pentru traficul de ființe umane săvârșit prin recrutarea și transportarea unei persoane, în scop de exploatarea sexuală comercială, prin abuz de poziție de vulnerabilitate, acțiuni săvârșite de mai multe persoane și nu a infracțiunii de proxenetismul, adică infracțiunea prevăzută de art. 220 alin.(1) Codul penal, precum indică apelanții în apelurile declarate.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a considerat nefondate argumentele apelanților, precum că faptele lui Dimov C. nu întrunesc elementele infracțiunii de trafic de ființe umane, din motiv că Șchiopu N. a fost recrutată și transportată de către Dimov C. în or. Dubai, în vederea exploatării sexuale comerciale, anume abuzându-se de poziția de vulnerabilitate a acesteia, astfel fiind selectată anume persoana care are o situație precară din punct de vedere al supraviețuirii sociale, aceasta nefiind angajată în câmpul muncii, fiind lipsită de resurse sociale, fiind din familie cu situația materială deplorabilă și conștientizându-se faptul că ea va accepta exploatarea sa.

Starea de vulnerabilitate a victimei, precum și faptul că inculpatul cunoștea despre această situație, este probată prin declarațiile lui Șchiopu N. audiată în ședința de judecată, cât și din declarațiile inculpatului, care a recunoscut faptul că dînsa i-a spus că nu are surse de întreținere și este în căutarea unui loc de muncă. Inclusiv, victima expres a indicat că anume Dimov C. a asigurat-o că în Emiratele Arabe va fi totul în regulă, îi va plăcea acolo și va avea un venit stabil. Tot Dimov C., i-a propus să plece în Emiratele Arabe, a comandat complicilor din or. Dubai procurarea biletelor la avion, i-a transmis bani pentru perfectarea pașaportului, a asigurat-o cu celelalte acte necesare pentru plecare, a condus-o la Aeroportul Internațional Chișinău, cerîndu-i să nu comunice organelor de drept de către cine a fost ajutată pentru a pleca în Emiratele Arabe.

Referitor la faptul că partea vătămată și-a dat consimțămîntul de a pleca în Emiratele Arabe pentru a practica prostituția, instanța de apel a menționat că acest consimțămînt nu înlătură răspunderea penală a făptuitorului, deoarece acesta nu a fost liber exprimat, fiind influențat de abuzul de poziția de vulnerabilitate.

În continuare, Colegiul penal a conchis că infracțiunea comisă de către inculpat este consumată, deoarece dînsul a comis recrutarea și transportarea lui Șchiopu N. la Aeroportul Chișinău, pentru ca ultima să plece în Emiratele Arabe, să practice prostituția, iar recrutarea, cât și transportarea persoanei, în aceste scopuri, în circumstanțele sus-indicate, constituie infracțiuni prevăzute de art. 165 Cod penal, dispoziția căruia este de alternativă, adică constă din mai multe fapte infracționale, și astfel, infracțiunea dată poate fi considerată consumată atît în cazul cînd sunt comise toate faptele prevăzute de art. 165 alin. (1) Cod

penal, cât și în cazul când sunt săvârșite doar unele din faptele prevăzute de această normă penală, cum este în speța dată: recrutarea și transportarea, în scopul exploatării sexuale a lui Șchiopu N., prin abuzul de poziția de vulnerabilitate a ultimei, în cazul dat, săvârșit de mai multe persoane, adică infracțiunea prevăzută de art. 165 alin. 2 lit. d) Cod penal.

De asemenea, Colegiul penal a considerat nefondate și argumentele apelanților precum că, la infracțiune prevăzută de art. 165 Codul penal urmează a fi stabilită victima traficului, însă în cazul dat nu a fost stabilită, deoarece la materialele cauzei lipsește actul procesual privind recunoașterea în calitate de parte vătămată, iar persoana care, în versiunea acușării, a fost traficată este doar martor, care în genere a menționat că a fost acordul ei de a pleca benevol peste hotarele țării și cunoștea că trebuia să se prostitueze și că nu era în poziție de vulnerabilitate.

Astfel, reieșind din dispoziția art. 276 alin.(1) Cod de procedură penală, rezultă că, urmărirea penală în cazul infracțiunii prevăzute de art. 165 Codul penal, poate fi inițiată nu doar în baza plîngerii prealabile a părții vătămate, or, potrivit art. 274 alin.(1) organul de urmărire penală sau procurorul sesizat în modul prevăzut în art.262 și 273 dispune în termen de 30 de zile, prin ordonanță, începerea urmăririi penale în cazul în care, din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor de constatare, rezultă o bănuială rezonabilă că a fost săvârșită o infracțiune și nu există vreuna din circumstanțele care exclud urmărirea penală, informînd despre aceasta persoana care a înaintat sesizarea sau organul respectiv.

În cazul dat, urmărirea penală a fost pornită pe fapt, adică prin ordonanța organului de urmărire penală din 22.05.2012, a fost dispusă începerea urmăririi penale conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 220 alin.(1) Codul penal, pe faptul comiterii proxenetismului de către cet. Dimov C. și alte persoane nestabilite de organul de urmărire penală, iar prin ordonanța Prim-adjunctului al Procurorului General, A. Pîntea, din 02.07.2012 a fost reluată urmărirea penală pe această cauză în vederea efectuării urmăririi penale suplimentare, totodată a fost refuzată aprobarea acordului de recunoaștere a vinovăției încheiat la 18.06.2012 pe faptul comiterii infracțiunii de proxenetism și prin ordonanța procurorului Procuraturii Botanica, mun. Chișinău, Dimov C. a fost pus sub învinuire încriminîndu-i-se comiterea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin.(2), lit. d) Codul penal.

La aplicarea pedepsei inculpatului, instanța de apel a specificat că instanța de fond corect a ținut seama de aspectele săvârșirii infracțiunii, de pericolul social al faptei comise, de personalitatea inculpatului, de circumstanțele atenuante și de lipsa circumstanțelor agravante, concluzionînd că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar prin aplicarea pedepsei închisorii, cu stabilirea minimului sancțiunii prevăzute la art. 165 alin. (2) lit. d) Codul penal, de 7 ani închisoare, cu executarea reală a pedepsei și cu privarea de a exercita activități în domeniul organizării plecării persoanelor peste hotare pe un termen de 2 ani.

6. Avocatul Ciuchitu V. acționînd în numele inculpatului Dimov C. a atacat decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărîri, prin care acțiunile inculpatului să fie recalificate în baza art.220 alin. (1) Cod penal, cu stabilirea unei sancțiuni non-privative de libertate.

În susținerea celor invocate, recurentul face trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct.6) Cod de procedură penală, menționând că instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor argumentelor apelurilor declarate și prin prisma erorii prevăzute de pct.12) al aceluiași aliniat, recurentul a specificat că faptei săvârșite de inculpat i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Astfel, apărătorul critică hotărârile instanței de fond și de apel, deoarece acestea au ignorat argumentele apărării și nici nu s-au expus în privința lor într-un mod corespunzător. Nu s-a dat o apreciere probelor cercetate pentru prima dată în fața instanței de apel la solicitarea apelantului, iar simpla repetare de către instanța de apel a argumentelor formulate în sentința instanței de fond nu poate fi recunoscută drept o motivare suficientă a deciziei așa cum prevăd normele naționale de procedură, dar și jurisprudența CtEDO, prezentată în cauzele: Suominen vs. Finlanda, Albina vs. România și Colibaba vs. Moldova.

Totuși încălcările nu se limitează la cele enunțate, judecarea cauzei a fost realizată cu încălcarea standardelor de probațiune stabilite la nivel național de art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, care prevede expres că: *„Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea inculpatului.”*

Prin urmare, apărarea a menționat că, fiind audiată suplimentar în calitate de martor Șchiopu N., în cadrul urmăririi penale a indicat: *„La întrebările suplimentar adresate vă pot comunica că timp de șapte ani am lucrat în calitate de frizeriță, dar la moment oficial m-am eliberat de la frizeria unde lucram și practic meseria de frizeriță particular, deoarece mulți clienți mă cunosc din perioada anterioară de activitate. Salariul mediu constituie aproximativ 3000-3400 lei lunar. La întâlnirea cu Dimov C., când ultimul mi-a propus să plec peste hotare, eu i-am comunicat, doar că la acel moment nu am un lucru legal, totodată eu nu i-am comunicat ultimului că situația materială a mea este grea, deoarece după cum am menționat mai sus surse de existență din activitatea particulară de frizer, cu atât mai mult mama mea de aproximativ șapte ani se află la muncă în Italia și îmi trimite colete și bani.*

Vreau să menționez că la oficiul forței de muncă nu m-am adresat niciodată și nici la primăria de la locul de trai nu m-am adresat pentru ajutor material, deoarece nu am avut asemenea necesitate. La propunerea lui Dimov C. de a mă ocupa cu prostituția în Dubai, eu am acceptat-o, deoarece m-am gândit că voi avea un salariu mai mare decât în Republica Moldova, întrucât dînsul mi-a comunicat că în timp de jumătate de an voi câștiga în jur de 10 000 dolari SUA, care este o ofertă foarte avantajoasă, bani pe care în Republica Moldova nu pot fi câștigați.”

Totodată, prin răspunsul oferit de către Primăria s. Ghidighici s-a constatat că, Șchiopu N. copii minori sau alte persoane la întreținere nu are, condițiile de trai sunt favorabile și corespund normelor sanitare și igienice, asigurarea materială este satisfăcătoare, acordarea ajutorului material sau social nu a fost solicitată.

La fel, și în fața instanței de judecată Șchiopu N. a susținut că avea loc stabil de trai în s. Ghidighici, str. Veronica Miele 46, mama o ajuta fiind plecată peste hotare și mai activa ca frizer și că a plecat benevol.

Din probele menționate rezultă cu certitudine că, Șchiopu N. nu se afla în stare de vulnerabilitate din punct de vedere al supraviețuirii sociale și nu a acționat sub influența înșelăciunii. Deci, ea nu era constrânsă de careva circumstanțe, ci a adoptat liber decizia de a pleca peste hotarele țării pentru a practica prostituția. Faptul dat, adică acordul exprimat de către Șchiopu N., exclude posibilitatea de a constata că inculpatul a utilizat vreunul din mijloacele menționate și implicit exclude latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art.165 Cod penal.

Din aceste considerente, se opinează că acțiunile inculpatului urmează a fi calificate în conformitate cu prevederile art.220 Cod penal, deoarece în acțiunile lui se atestă prezența îndemnului de a practica prostituția de către o altă persoană. Recurentul a recunoscut vinovăția în săvârșirea acestei infracțiuni și a încheiat acord de recunoaștere a vinovăției.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat pe dispozițiile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către partea apărării, menționând că argumentele invocate în recurs privind reîncadrarea acțiunilor inculpatului în baza art. 220 Cod penal, sunt neîntemeiate, din motiv că contravin materialelor cauzei.

Astfel, acuzatorul de stat opinează că instanțele corect au încadrat juridic acțiunile inculpatului în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, iar temei pentru casarea hotărârii atacate nu se constată.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil, pentru următoarele considerente.

8.1. Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, se reține că potrivit textului recursului declarat de avocatul Ciuchitu V., în numele inculpatului, acesta invocă drept temei pct. 6) și 12) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs dacă instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită.

Așadar, recurentul și-a întemeiat recursul în baza pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, menționând că hotărârea instanței de apel nu cuprinde o motivare

corespunzătoare, iar instanța a examinat unilateral probele, bazându-se pe cele invocate de acuzatorul de stat și ignorând aprecierea probelor prezentate de apărare.

Însă, în raport cu textul hotărârii contestate, se relevă că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelurilor declarate, cu menținerea în vigoare a sentinței atacate.

Prin urmare, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, celor cercetate în cadrul ședinței instanței de apel, probelor noi invocate de partea apărării și conform materialelor din dosar, ajungând la concluzia că sentința atacată urmează a fi menținută în vigoare, ca fiind legală, întemeiată și motivată.

Instanța de apel judecând cauza în fapt și în drept, a audiat inculpatul Dimov C., a dat citire declarațiilor martorului Șchiopu N., a cercetat toate probele prezentate de părți și actele cauzei și, în conformitate cu prevederile 101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinentei și concluziei, atât cele ale apărării, cât și cele ale acuzării, fapt ce face, ca concluzia despre respingerea apelurilor declarate de apărători și inculpat, să fie una corectă și întemeiată. Soluția adoptată, la caz, de instanța de apel, este pe deplin confirmată prin ansamblul de probe expuse și analizate în hotărârea atacată, iar probatoriul administrat coroborând în ansamblul, confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal.

La baza condamnării lui Dimov C. au fost puse: declarațiile martorului Șchiopu N. și a lui Bostan M., procesul-verbal de recunoaștere a persoanelor după fotografie din 11.06.2012, conținutul raportului inspectorului superior PCE al CCTP, S. Durnea, procesul-verbal de confruntare dintre martorul N. Șchiopu și bănuitul C. Dimov, procesul-verbal de ridicare a pașaportului și contractului de muncă și rezervarea biletului la ruta aeriană Chișinău – București – Dubai, înregistrate pe numele lui Șchiopu N., procesul-verbal de examinare a obiectului, prin care a fost examinat pașaportul cu seria și numărul B1269358, conținutul procesului-verbal de examinare a obiectului, prin care a fost examinat un CD cu convorbirile telefonice dintre inculpat și Șchiopu N., procesul-verbal de documentare a înregistrărilor de imagini, procesul-verbal de examinare a obiectului, prin care a fost examinat telefonul mobil de model „Nokia 1616-2”.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată în textul hotărârii judecătorești. Temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit.

Cu referire la cele invocate de recurent privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor, menționându-se că instanța de apel nu și-a motivat coresponsător decizia adoptată, dând o apreciere unilaterală probelor cercetate și acordând prioritate doar unor probe, în consecință, ajungând pripit la concluzia de condamnare a lui Dimov C., în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, instanța de recurs reține următoarele.

Verificînd materialele dosarului, în raport cu criticele invocate, Colegiul penal conchide asupra faptului, că acestea sunt vădit neîntemeiate și reiterează că, procedura de apreciere a probelor, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond. Prin urmare, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că, regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Mai mult, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel, în cauza dată, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificîndu-le sub aspectul pertinenței și concludenței, atît cele ale apărării, cît și cele ale acuzării, fapt ce face, ca concluzia despre vinovăția inculpatului Dimov C., de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, să fie una legală și întemeiată.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii, iar în ceea ce privește criticele recurentului precum că instanța a dat o apreciere unilaterală probelor, dînd prioritate doar unora dintre ele, acestea sunt vădit nefondate, fiind combătute de materialele dosarului și rezultă din textul deciziei adoptate de instanța de apel.

Privitor la cele invocate de recurent precum că, instanța de apel la judecarea apelului declarat nu și-a motivat soluția corespunzător, Colegiul penal menționează că motivarea hotărîrii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atîta timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărîrii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect ca aceasta se circumscrie încadrării juridice menționate în rechizitoriu, potrivit căreia Dimov C., a fost învinuit de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, traficul de ființe umane, adică *recrutarea și transportarea unei persoane în scop de exploatare sexuală comercială, săvîrșită prin abuz de poziția de vulnerabilitate, acțiuni săvîrșite de mai multe persoane*.

8.2. În continuare, din textul recursului declarat, instanța constată că recurentul invocă că, la caz, nu sunt probe care ar confirma prezența laturii obiective și laturii subiective a componenței de infracțiune prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, iar în ședința de judecată a instanței de apel, nu s-a constatat comiterea de către inculpat a acțiunilor de recrutare și transportare a părții vătămate, săvîrșite în scop de exploatare sexuală comercială, prin abuz de poziție de vulnerabilitate a victimei, săvîrșit de mai multe persoane. Așadar, în ședința de judecată nu au fost aduse probe certe, pertinente și concludente, care ar dovedi comiterea acțiunilor încriminate, iar faptele săvîrșite de inculpat

urmează a fi încadrate în baza art. 220 Cod penal, adică ca proxenetism, nu ca trafic de ființe umane.

Aceste critici ale recurentului se încadrează în eroarea prevăzută de pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căreia hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită,

Potrivit art.113 alin.(1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală.

Sub acest aspect, reieșind din sensul legislației în vigoare, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial, iar instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Însă, pentru o atare concluzie, trebuie să se țină seamă de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către instanța de apel și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corectă, iar dacă faptei i s-a dat o încadrare juridică în baza altei norme penale, înseamnă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Acest temei nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului dat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de către recurent.

La caz, se constată că instanța de apel a cercetat toate probele administrate în cauză și le-a dat o apreciere obiectivă, care în ansamblul, au confirmat vinovăția inculpatului în baza art.165 alin.(2) lit. d) Cod penal, trafic de ființe umane, adică *recrutarea și transportarea unei persoane în scop de exploatare sexuală comercială, săvârșită prin abuz de poziția de vulnerabilitate, acțiuni săvârșite de mai multe persoane.*

De asemenea, Colegiul penal constată că, instanța de apel, invocînd corect comentariile din literatura juridică de specialitate, la analiza elementelor componente ale infracțiunii de trafic de ființe umane, și anume, noțiunea de recrutare, transportare și abuz de poziție de vulnerabilitate a victimei, întemeiat a ajuns la concluzia că, în acțiunile inculpatului sunt prezente elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal.

În viziunea instanței de recurs, în acțiunile ce i se incriminează lui Dimov C., se regăsesc elementele laturii obiective a componentei de infracțiune prevăzute anume de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, care se formează din două categorii de acțiuni de sine stătătoare legate între ele. Prima categorie poate avea următoarele varietăți: recrutarea, transportarea, transferul, adăpostirea, primirea unei persoane. Acțiunile infracționale din a doua categorie pot fi realizate prin: amenințarea cu aplicarea violenței fizice sau psihice nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, înșelăciune și abuz de poziție de vulnerabilitate sau abuz de putere. Pentru realizarea laturii obiective a traficului de ființe umane este necesară existența cel puțin a unei varietăți din prima categorie de acțiuni infracționale și cel puțin a uneia din a doua categorie de acțiuni menționate.

Astfel, Dimov C. a recrutat-o și a transportat-o pe Șchiopu N. în scop de exploatare sexuală prin abuz de poziție de vulnerabilitate, or, în acțiunile inculpatului sunt prezente elementele:

- *Recrutarea victimei*, care presupune racolarea, selectarea persoanelor traficate în vederea deplasării către punctul destinat și acest component este prezent în acțiunile inculpatului în raport cu Șchiopu N.. Acțiunile de recrutare se dovedesc prin convorbirile telefonice dintre inculpatul Dimov C. cu o persoană necunoscută din or. Dubai, cu numele Catea, în scopul recrutării lui Șchiopu N.. Mai mult, inculpatul nici nu neagă faptul că a vorbit cu o persoană, care i-a trimis actele perfectate și biletul la avion pe numele lui Șchiopu N., ca aceasta să plece în or. Dubai, iar dînsul i-a procurat din banii lui pașaportul internațional.

- *Transportarea*, prin care se înțelege deplasarea unei persoane dintr-un loc în altul în perimetrul unui stat sau peste frontieră, folosind diferite mijloace de transport ori pe jos. La caz, din declarațiile atât a inculpatului, cât și a martorului Șchiopu N. se constată că, Dimov C., întru realizarea intențiilor sale infracționale, împreună și prin înțelegere prealabilă cu o persoană neidentificată de organele de urmărire penală a transportat-o pe Șchiopu N., la aeroportul din or. Chișinău, pentru ca ultima să plece în țara de destinație, cu escală în or. București.

- *Abuzul de poziția de vulnerabilitate* poate fi condiționată de diferiți factori cum ar fi: izolarea victimei, situația ei economică grea, psihică, afectarea familială sau lipsa de resurse sociale și altele. Abuzarea de situația de vulnerabilitate a victimei constituie element al traficului. Prin situația de vulnerabilitate a victimei urmează de înțeles orice tip de vulnerabilitate, fie ea psihică, afectivă, familială, socială sau economică. Se are în vedere ansamblul de situații disperate, care poate face un om să accepte exploatarea sa.

Astfel, starea de vulnerabilitate este prezentă și în speța discutată, deoarece inculpatul la momentul comiterii infracțiunii cunoștea despre situația materială nefavorabilă a lui Șchiopu N., fapt care se confirmă prin declarațiile date de inculpat, cât și din cele ale martorului Șchiopu N., din declarațiile ei rezultă că aceasta se afla într-o stare materială grea, nu era încadrată în câmpul muncii, neavînd o sursă de venit stabil, din care considerente a acceptat plecarea în or. Dubai, EAU. Potrivit dispoziției art. 165 Cod penal, nu contează dacă victima a dat sau nu consimțămîntul de a fi exploatată sexual, deoarece acordul ei nu a fost dictat de libera alegere, dar de starea ei de vulnerabilitate.

Latura subiectivă a infracțiunii menționate, se caracterizează prin vinovăția lui Dimov C. în formă de intenție directă, scopul urmărit de acesta fiind interesul material.

Așadar, Colegiul penal reține, ca fiind corectă concluzia instanței de apel referitor la faptul că consimțămîntul victimei nu înlătură răspunderea penală a făptuitorului, această împrejurare nu poate constitui temei de recalificare a acțiunilor inculpatului în proxenetism, or existența consimțămîntului la exploatarea sexuală nu exonerează inculpatul de răspundere penală pentru infracțiunea de trafic de ființe umane, de vreme ce dispoziția normei penale a traficului de ființe umane expres prevede „*cu sau fără consimțămîntul victimei*”.

Față de cele ce preced, Colegiul penal conchide că, nu poate fi susținută poziția apărării privitor la recalificarea faptelor comise de inculpat din prevederile art. 165 Cod penal, în cele ale art. 220 Cod penal și în susținerea acestei poziții, se reiterează prevederile din pct. 15¹ din Hotărîrea Plenului CSJ a RM din 22.11.2004, nr.37 - Cu privire la practica aplicării legislației în cauzele despre traficul de ființe umane și traficul de copii //Buletinul

CSJ a RM 8/4, 2005, care stipulează că delimitarea dintre infracțiunea de trafic de ființe umane și cea de proxenetism, constă în:

a) Distincția dintre infracțiunea de trafic de persoane în scopul exploatarei sexuale ori practicării prostituției, prevăzută de art.165 Cod penal, și cea de proxenetism, prevăzută de art.220 Cod penal, constă în obiectele juridice generice diferite ale celor două incriminări, respectiv în valorile sociale diferite protejate de legiuitor prin textele incriminatorii: în cazul traficului de persoane aceasta fiind apărarea dreptului la libertatea de voință și acțiune a persoanei, iar în cazul proxenetismului – apărarea bunelor moravuri în relațiile de conviețuire socială și de asigurare licită a mijloacelor de existență;

b) În raport cu conținutul dispozițiilor legale menționate în art.220 Cod penal, pe de o parte, și art.165 Cod penal, pe de altă parte, infracțiunea de trafic de persoane se poate realiza numai prin acte de constrângere ori asimilate acestora;

c) În cazul când o persoană, fără a recurge la mijloace de constrângere, îndeamnă sau înlesnește practicarea prostituției, ori trage foloase de pe urma practicării prostituției, aceasta săvârșește infracțiunea de proxenetism, prevăzută de art.220 Cod penal;

d) În situația unor acte de recrutare, transportare, transferare, adăpostire sau primire a unei persoane, prin amenințare, violență, răpire, înșelăciune, abuz de autoritate, de starea de vulnerabilitate sau prin alte forme de constrângere, ori profitând de imposibilitatea altei persoane de a-și exprima voința, sau prin oferirea, darea, acceptarea sau primirea de bani ori de alte foloase pentru obținerea consimțământului persoanei care are autoritate asupra altei persoane, în scopul exploatarei acestei persoane, fapta întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de persoane, prevăzute de art.165 Cod penal;

e) Proxenetismul se poate manifesta separat. El poate să se transforme în trafic de persoane ori să existe în cumul cu ultimul;

f) În cazul când acțiunile subiectului încep ca proxenetism, iar ulterior acesta acționează asupra aceleiași persoane prin modalitățile specificate la lit. d) al prezentului punct, se va constata săvârșirea atât a infracțiunii prevăzute de art. 220 Cod penal, cât și a infracțiunii prevăzute de art.165 Cod penal, în concurs real de infracțiuni.

Așadar, traficul este o infracțiune contra persoanei, impusă prin constrângere în diversele ei forme. Proxenetismul este o infracțiune contra sănătății publice și conviețuirii sociale. În fond, prin aceasta se delimitează traficul de persoane de proxenetism (există și alte particularități specifice fiecărei componente de infracțiune).

În consecință, instanța de recurs ține să mai menționeze și faptul că, instanța de apel, la stabilirea măsurii pedepsei și mărimii acesteia în privința inculpatului, în vederea corectării și reeducării lui, a ținut seama în deplină măsură de motivul și gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează și agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, aplicându-i o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 7 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a desfășura activități legate de migrația persoanelor pe un termen de 2 ani. Pedeapsă, pe care instanța de recurs o consideră legală, întemeiată și echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei.

În atare situație, Colegiul penal apreciază că corect s-a conchis asupra faptului că scopul pedepsei penale prevăzute la art. 61 alin. (2) Cod penal, în speță, poate fi atins doar prin aplicarea față de inculpat a pedepsei sub formă de închisoare, cu executarea reală a acesteia.

Or, raportînd situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs concluzionează că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărîrii recurate și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului declarat de avocatul Ciuchitu V. în numele inculpatului Dimov C., ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Vitalie Ciuchitu în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2014, în cauza penală privindu-l pe Dimov Constantin Victor, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 23 iulie 2014.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Ghenadie Nicolaev

Constantin Alerguș